

Begunftigelser, uden at der stilledes nogen For-
 dring med Hensyn til Vedtagternes Indhold.
 Nu ere Begunftigelserne afhængige af, at Ved-
 tagterne have et vist Indhold, og at dette Ind-
 hold ogsaa i Virkeligheden fyldestgøres, hvad
 Indenrigsministeren har at paase. Det fore-
 kommer mig nu at være fuldkomment princip-
 rigtigt, at disse Begunftigelser, der i Virkelig-
 heden ere Dispensationer fra den i Almindelighed
 gjældende Lovgivning, betinges af, at man har
 nogen Garanti for, at den Virksomhed, der skal
 fremmes ved disse Begunftigelser, ogsaa bliver til
 virkelig Gavn. Det forekommer mig dernæst at
 være ganske i sin Orden, at Kontrolten med,
 at disse Betingelser ere til Stede, og at de
 i Virkeligheden ogsaa fyldestgøres, lægges i
 Regeringens Haand. Jeg tror, man kan
 være forvisset om, at paa de forskjellige Punkter,
 hvor Lovforslagets § 2 giver en vis Frihed med
 Hensyn til den nærmere Affattelse af Vedtagterne,
 vil der ikke ved Stadsfæstelsen blive lagt nogen
 Hindring i Veien for en saadan Frihed. Princip-
 pet vil her ligesom i de mangfoldige Tilfælde,
 hvor vi have at gjøre med Regeringens Dispen-
 sation, blive dette, at indenfor de lovbundne
 Grændser vil man overlade de enkelte Institutioner
 fuld Frihed til at ordne deres Virksomhed saale-
 des, som de selv finde det hensigtsmæssigt. Ho-
 vedvægten kommer altsaa til at ligge paa de for-
 skjellige Bestemmelser, som Lovforslagets § 2
 indeholder. De danne i Virkeligheden Lovforsla-
 gets Kjerne, og det er ogsaa med disse Punkter,
 at den Diskussion, som hos os har fundet Sted
 med Hensyn til Sparekassernes Forhold i en for-
 holdsvist nær liggende Tid, har bestræffet sig.
 Jeg antager, at Forholdet ogsaa vil være det
 samme med Hensyn til den videre Behandling af
 Lovforslaget, saaledes som det foreligger. Jeg
 bemærkede før, at disse Bestemmelser i § 2 skulle
 bringes til Anvendelse ikke blot paa de Spare-
 kasser, som oprettes i Fremtiden, men ogsaa paa
 de alt bestaaende Sparekasser. For saa vidt som
 der er Spørgsmaal om disse Bestemmelseres An-
 vendelse paa fremtidige Sparekasser, har jeg ikke
 videre at bemærke. Jeg tror, at Lovforslaget i
 den Henseende har truffet det Rette. Hoved-
 bestemmelsen er efter mit Skjøn den, der findes i
 § 2 under Lit. c., og som gaar ud paa, at
 Renten af Interessenternes Tilgodehavende ikke
 maa overstige 1 Dre daglig af hver Hundrede
 Kroner; Renten er altsaa, udtrykt i Decimaler,
 3,66 Procent. Dette er ganske fillert Kjernen i
 den hele Lov, og jeg tror, at Udfæstets Motiver
 have fuldkommen Ret i, at, hvis man vil Maalet,
 nemlig en Betryggelse i disse Forhold, saa maa
 man ogsaa ville Midlet, nemlig en fast Maxi-
 mumsrente for Indlaan og en Maximumsrente,
 som ikke naaer op til 4 Procent. Jeg kan med
 Hensyn til dette Punkt og med Hensyn til det
 øvrige Indhold af § 2 i dets Anvendelse paa

fremtidige Sparekasser henholde mig til Moti-
 verne. Jeg tror ikke, det er nødvendigt at op-
 tage en Bestemmelse, som give Sparekasserne Ud-
 gang til at give en noget større Indlaansrente
 for saadanne Indlaan, som først kunne fordres
 tilbagebetalte efter et længere Varsel; men det er
 i alt Fald et Punkt, som er af underordnet Be-
 tydning i Sammenligning med Bestemmelsen om
 Renten for de almindelige Indlaan. Hvad der-
 imod angaar Spørgsmaalet om Anvendelsen af
 Lovforslagets § 2 paa de alt bestaaende Spare-
 kasser, da næver jeg nogen Tvivl, om Udfæstet
 kan siges at have truffet det Rette. Jeg tror,
 at der er forskellige Punkter, med Hensyn til
 hvilke det vilde være yderst vanskeligt, ja efter
 Omstændighederne maaske endog uoverkommeligt
 for den enkelte Sparekasse at indordne sig under
 Bestemmelserne i § 2. Jeg ser ganske vist, at
 Lovforslagets § 2 Lit. d., som handler om
 Sparekassensmidlernes Anbringelse, kun skal komme
 til Anvendelse paa fremtidige Sparekasser, og at
 ligeledes samme Paragrafs Lit. b., der
 handler om Bestyrelsens Lønningsforhold, samt
 Lit. e., der handler om Anvendelse af Kassen
 Overstus, indeholde Betingelser med Hensyn til
 de alt bestaaende Forhold; men der er efter min
 Mening andre Punkter, for hvis Vedkommende
 det vil være umuligt for de alt bestaaende Spare-
 kasser at fyldestgøre Fordringerne i Lovforslagets
 § 2. Jeg skal nævne den Bestemmelse, som jeg
 før omtalte, nemlig Bestemmelsen om Indlaans-
 renten i § 2, der lyder saaledes: „Denne maa
 ikke overstige 1 Dre daglig af hver 100 Kroner.“
 Det vil ikke være overkommeligt for en Spare-
 kasse at bringe denne Bestemmelse til direkte An-
 vendelse paa de Indlaan, som den har modtaget,
 forinden Loven udkom, og ved hvilke den har
 tilskagt Sparerne en højere Rente end den i Lov-
 forslaget foreskrevne. Med Hensyn til saadanne
 Indlaan ville Sparekasserne kun gennem en Op-
 sigelse af de indlaante Summer efter Reglerne
 for saadanne Opsigelser kunne bevirke, at Renten
 nedsattes til den Størrelse, som § 2 fordrev, men
 jeg tvivler dog meget om, at man vil finde det rig-
 tigt at paalægge Sparekasserne en saadan Opsigelse
 med alle de Ulemper, som deraf ville være en Følge,
 Jeg skal blot oplyse, at for de høibenhavniske
 Sparekassers Vedkommende er den almindelige
 Indlaansrente $3\frac{1}{2}$ Procent, altsaa større end
 Renten efter Lovforslagets § 2, med en Op-
 sigelsesfrist af 12 Uger. I fjerde Afdeling er
 Indlaansrenten $4\frac{1}{4}$ Procent, med en betydelig
 længere Opsigelsesfrist for Sparekasserne. Ogsaa
 paa andre Punkter tvivler jeg om, at Spare-
 kasserne ville kunne omordne deres Vedtagter sa-
 ledes, at de paa alle Punkter fyldestgøre Bestem-
 melserne i § 2. Jeg tror derfor, det vil være nød-
 vendigt at foretage en Forandring med Hensyn
 til Anvendelsen af § 2 for de alt bestaaende Spare-
 kasser; muligvis kunde det ske ved at indbrømme